

CARLO GESUALDO (1566-1613):

MADRIGALS, LLIBRES V I VI

(1611) – Selecció

Gioite voi col canto (V)
Se la mia morte brami (VI)
S'io non miro non moro (V)

MICHAEL FINNISSY (Londres 1946)

GESUALDO: LIBRO SESTO

(2012-13) – Selecció

III (Beltà, poi che tassenti)
VI (Resta di darmi noia)

CARLO GESUALDO

MADRIGALS, LLIBRES V I VI

(1611) – Selecció

'Io parto', e non più dissi (VI)
Asciugate i begli occhi (V)

O dolorosa gioia (V)

BERNAT VIVANCOS (Barcelona, 1973)

NIGRA ES, PULCHRA SUM

(2006) – Estrena nacional

CARLO GESUALDO

MADRIGALS, LLIBRES V I VI

(1611) – Selecció

Itene, o miei sospiri (V)
Moro, lasso, al mio duolo (VI)
Languisce al fin chi da la vita parte (V)

La durada aproximada del concert és de 60'

EXAUDI VOCAL ENSEMBLE:

Lotte Betts-Dean, soprano

Lucy Goddard, mezzosoprano

Tom Williams, contratenor

David de Winter i **Stephen Jeffes**, tenors

Ben McKee, baix

James Weeks, direcció

COMENTARI

per **Joan Arnau Pàmies**

Carlo Gesualdo (1566-1613), príncep de Venosa i comte de Conza, va desenvolupar amb tota probabilitat un dels llenguatges musicals més sofisticats de la seva època. Ara bé, la historiografia en sol destacar el salvatge assassinat que va cometre de la seva primera muller, Maria d'Avalos, i el seu amant, el duc d'Àndria Fabrizio Carafa, els quals hauria trobat enmig d'una relació sexual. Aquest fet, juntament amb les seves suposades pràctiques sadomasoquistes, contribueixen habitualment a un interès envers la seva figura més propi de les revistes del cor que no pas d'un estudi pròpiament musical.

Sense ànim de voler minimitzar aquesta història de misogínia i violència, i encara menys de justificar-la darrere d'una suposada genialitat musical, la realitat és que l'obra de Gesualdo, especialment el conjunt de llibres de madrigals, ha esdevingut una referència en termes d'originalitat i potència estètica, sovint a causa d'una comprensió de l'harmonia aliena al seu temps i context. Aquestes peces contenen un treball basat en la dissonància com a element central, ple de resolucions inesperades que condueixen a centres tonals llunyans, sobretot durant els processos cadencials.

Gesualdo també estudia la relació entre text i teixit sonor per tal d'oferir un èmfasi especial a certes paraules, d'una manera que, sorprenentment, pot arribar a recordar l'expressivitat dels compositors de lieder del segle XIX. Una vegada més, la relació entre vida i obra genera tot tipus de contradiccions: en el cas de Carlo Gesualdo, l'anàlisi de la seva música suggereix un pensament indubtablement anacrònic i enlluernador. Podria sorprendre, doncs, que la seva biografia insinuï un home tan profundament fosc.

La influència del compositor renaixentista és evident a *Gesualdo: Libro Sesto* (2012-2013), de l'anglès Michael Finnissy. Aquí, el sisè llibre de madrigals de Gesualdo esdevé el material, tant musical com literari, a partir del qual Finnissy construeix una obra d'enorme imaginació. Dividida en set moviments (avui n'escoltarem dos), la peça conté una àmplia varietat de sonoritats, algunes de properes als compositors de la *seconda pratica* i el Monteverdi tardà, i d'altres, a l'"hipermodernisme" de l'últim terç del segle XX.

Nigra es, pulchra sum (2006), de Bernat Vivancos, compositor convidat de L'Auditori aquesta temporada, parteix de dos textos bíblics del Càntic dels Càntics, els quals el compositor barceloní utilitza per generar un diàleg d'amor entre la veu soprano i el tenor. Les altres veus complementen el duet amb textures i harmonies que, tot i aparèixer en un segon pla al principi, gradualment esdevenen centrals.

PRINCIPALS MITJANS PATROCINADORS

LA VANGUARDIA

**CATALUNYA
RADIO**